

A legendás énekesnő slágerei kiszorultak a rádiók kínálatából – csak egyet játszanak, de azt naponta többször A napokban egy szomorú apropó kapcsán jutottak eszembe a szavai.

A legendás énekesnő slágerei kiszorultak a rádiók kínálatából – csak egyet játszanak, de azt naponta többször A napokban egy szomorú apropó kapcsán jutottak eszembe a szavai. Két éve a kereskedelmi tévécsatornák adásukat megszakítva kürtölték világgá Cserháti Zsuzsa halálhírét. A média hetekig kiemelt helyen foglalkozott az énekesnővel, elmondták, megírták, hogy micsoda szegénységben élt, életének legbensőségesebb titkaira is fény derült – több esetben jócskán ki is színezték a történeteket, ahogy már megszokhattuk. Zenésztársai elismeréssel nyilatkoztak róla. Azok is, akik korábban elfordultak tőle. Mindenki őt méltatta, pedig senki sem volt méltó erre. Most akarva-akaratlan az jutott eszembe, hogy a nyári uborkaszazon kellős közepén – akármilyen morbid – „jól jött” Cserháti tragédiája. Mert mit is gondolhat az ember, a zenerajongó, miután halálának második évfordulóján senki sem emlékezett meg róla? Nem is az a baj, hogy a média és a kiadók üzletet csináltak a halálából, hiszen ez valahol természetes, ilyesmiből profitálni lehet, világszerte ezt teszik. A baj az, hogy két évvel a halála után már megfeledkeztünk a megemlékezésről, és hagyjuk Cserhátit örökre meghalni! Példát vehetnénk a ridegnek tartott angolokról. Januárban, George Harrison halálának évfordulóján Londonban tartózkodtam. A rádióállomások The Beatles-napot tartottak, a lemezboltok jelentős árengedménnyel kínálták a sztár és együttesének hanghordozóit. Pedig Harrison nem is volt östehetség, „csak” egy szerencsés fickó. A magyar rádiók nemhogy Cserháti-napot nem tartottak, meg sem említették az évfordulót. A kereskedelmi tévécsatornák sem. A környékünkön szokás mindent a nézettséggel indokolni – valószínűleg a tévék nagyurai ezzel takaroznának, ha számon kérnék tőlük. Meggyőződésem, hogy egy Cserháti-összeállítás nagyobb nézettséget érne el, mint a sokadik amerikai öldöklős film, de az illetékesek valamiért már jó előre eldöntik, hogy mégsem. Esélyt sem adnak az ellenkezőjének a bizonyítására. Még 1-2 év, és a magyar zenetörténet egyik legjobb énekesnője a teljes feledésbe merül. Főleg a média felelős ezért, a magyar kereskedelmi rádiók rendkívül rossz zenei szerkesztése. Amit az illetékesek ellettek a nyugatiaktól, és az ötletet „továbbfejlesztették”, hogy még egyszerűbbé váljon számukra a munka. Manapság a legtöbb adó zenéjét számítógép állítja össze – különböző kritériumok alapján sorolja adásba azt a néhány száz dalt, amelyet előre betápláltak. Csakhogy, amíg nyugaton nem, addig a környékünkön teljes egészében a gépre bízzák a szerkesztést, és a gép nem tudja, hogy Cserhátinak évfordulója van. Amúgy is csak egy dala kap helyet a beválogatott felvételek között. Ezért van az, hogy naponta háromszor-négyszer halljuk az Akad, amit nem gyógyít meg az idő sem című dalát, de a többi slágerét soha. Várhatóan rövid időn belül ez az egy is

Emlékezzünk Cserhádi Zsuzsára!

Írta: Új Szó

2005. augusztus 02. kedd - Módosítás: 2005. augusztus 02. kedd

kiszorul majd a kínálatból. Kiszorítja a nemzetközi tinglitangli zene. Közben az Árva fiú, a Kicsi, gyere velem rózsát szedni, a Boldogság gyere haza már el is felejtődött. Talán már csak én emlékezem rájuk. Én, aki mélyen tiszteltem Cserhádi Zsuzsát, és most végtelenül szomorú vagyok. Szomorúbb, mint amikor visszavonultan élt, mert akkor esély volt arra, hogy majd valaki visszahozza a köztudatba, és ismét megmutathatja, hogy mit is tud valójában. Ez szerencsére megtörtént. A jövőben viszont már senki sem fogja őt visszahozni. Azt hiszem, Cserhádi Zsuzsa két évvel halála után örökre meghalt. Pályájának főbb szakaszai Cserhádi Zsuzsa (1948–2003) 1965-ben lépett az énekesi pályára. 1967-ben és '68-ban a Rangers, majd a Thomastic együttessel turnézott. 1972-ben a Táncdalfesztiválon szerepelt Nem volt ő festő című dalával. Ekkor vált igazán ismertté. Több rádiófelvételt is készített röviddel a Táncdalfesztivál után, fellépett a Tessék választani és a Made in Hungary versenyeken. Ezekből az időkből, mind a mai napig talán legnépszerűbb száma az Édes kisfiam. 1977-ben meghívást kapott az írországi Castlerbarba, majd 1978-ban a sopotói fesztiválra. 1982-től a vendéglátóiparban énekelt. 1996-ban Rózsa István, a Rózsa Records menedzsere újra „felfedezte”. Díjai: eMeRTon-díj (1997), Arany Zsiráf-díjak – Az év albuma: Hamu és gyémánt; Az év koncertje, Kongresszusi Központ. (ú) PUHA JÓZSEF